

Algemeen

In de vaste Commissie voor Financiën – belast met het voorbereidend onderzoek van dit wetsontwerp – kwamen vele leden te zamen met verschillende en verschillende andere leden in het algemeen tot één standpunt, verder in dit verslag omschreven als dat van zeer vele leden.

Deze leden hadden er met waardering nota van genomen, dat de Regering door dit wetsvoorstel uitvoering geeft aan de gedachte van de tijdens de parlementaire behandeling van de b.t.w. (21 mei 1968, *Handelingen* blz. 2091 en 2092) ingediende motie-Scholten (stuk 9324, nr. 48). Dat de Hoge Raad der Nederlanden blijkens het ontvangen advies ook de gedachte van deze motie onderschrijft, hadden deze leden met vreugde geconstateerd. Zij hadden er begrip voor, dat de Regering hierbij een overgangperiode in acht wil nemen. De overgang van tariefcommissie naar gerechtshoven is van zo ingrijpende aard, dat het verstandig is een zekere geleidelijkheid te betrachten. Dit geldt te meer, nu inderdaad op dit moment in de kring van de gerechtshoven nog onvoldoende deskundigheid aanwezig is ten aanzien van de omzetbelasting. Een periode van 5 jaar als overgang kwam deze leden voldoende voor. Een langere periode zou h.i. met de gedachte van de motie niet meer verenigbaar zijn.

Genoemde leden informeerden voorts of al enig inzicht kan worden gegeven hoe het aantal beroepszaken b.t.w. zich ontwikkelde. Zijn er bepaalde onderwerpen, maatschappelijke sectoren of geografische gebieden, waar het aantal beroepszaken duidelijk boven het gemiddelde ligt? Ook interesseerde het deze leden hoe de verhouding is in de procedures die de laatste jaren bij de tariefcommissie zijn aanhangig gemaakt tussen enerzijds omzetbelastingzaken en anderzijds invoerrechtzaken.

Vele andere leden konden zich met de gedachte van het wetsontwerp wel verenigen, zonder direct enthousiast te zijn over het gebodene. Het gaat hier – zo concludeerden deze leden op grond van de toelichting – om een tussenoplossing. Er lag immers een advies van de Hoge Raad in positieve en van de Tariefcommissie in negatieve zin met betrekking tot de overwogen inschakeling van de vijf gerechtshoven. De gekozen oplossing is een compromis in het bijzonder in de tijd, door welk compromis de Tariefcommissie haar taak niet ineens verminderd zal zien. De overgang wordt voorbereid door het invoeren van cassatie in de meeste zaken van omzetbelasting om zo de eenheid met de overige belastingen te bevorderen. Deze periode wordt tevens benut voor het inschakelen van raadsheren uit de belastingkamers bij het werk van de Tariefcommissie, zolang deze nog met zaken van omzetbelasting zal zijn belast.

De nu aan het woord zijnde leden zagen echter in de tussenoplossing ook een zekere permanentie. In de opzet van artikel 9 van de nieuwe Tariefcommissiewet zal immers het secretariaat van de Tariefcommissie een advieslichaam kunnen worden van de belastingkamers, dit met gebruikmaking van artikel 15 Wet administratieve rechtspraak belastingzaken. Mede hierdoor krijgt het wetsontwerp een nogal gewrongen karakter.

Het leidt dan ook tot een aantal problemen, waarbij de laatstgenoemde leden de oplossing niet altijd geslaagd of ten minste niet altijd duidelijk achten. Zij kondigden aan verschillende van deze punten verder in dit verslag te zullen aanwijzen.

Deze leden hadden op de eerste bladzijde van de memorie van toelichting (blz. 5, rechterkolom, derde alinea) gelezen, dat de belastingkamers van de hoven momenteel in het geheel geen ervaring op het gebied van de omzetbelasting bezitten. Een heel sterke stelling noemden zij dit niet, omdat de omzetbelasting juist vanwege de aanknopingspunten met de overige belastingen naar de hoven moet worden geschoven. Het voor-nemen bestaat voorts raadsheren uit de belastingkamers (blz. 6, rechterkolom, 2de alinea) in de Tariefcommissie op te nemen. Gezien de stelling dat die raadsheren in het geheel geen ervaring met dit soort zaken hebben, biedt zulks aanvankelijk weinig baat aan de Tariefcommissie. De toelichting heeft daar nog een schepje op gedaan met de veronderstelling, dat er onvoldoende deskundigen te vinden zouden zijn voor uitbreiding van de belastingkamers met het oog op de omzetbelasting. Dat zou dan immers ook moeten gelden voor de uitbreiding van de Tariefcommissie nieuwe stijl.

De aan het woord zijnde leden zagen dit alles echter niet zo zwart in. Huns inziens, moet de wetgever niet direct wanhopen wat betreft het aantrekken van enkelen, die kwalificeren om tot raadshere in de belastingkamer van een gerechtshof te worden benoemd. Gaat de wetgever echter niet van die twijfel uit, dan wankelt ook de opzet, die de gerechtshoven nog tot 1 januari 1975 respijt wil geven. De aldus redenerende leden namen trouwens in het algemeen afstand van de stelling, dat de toepassing van een nieuwe wettelijke regeling niet aan een gerechtelijk college kan worden opgedragen dan na herscholing van zittende leden. Op die grondslag wordt immers de invoering van nieuwe wetten en daarmee het recht zelf als onmogelijk gestuleerd.

Los van het namens zeer vele leden in dit deel van het verslag weergegeven betoog, vonden verschillende leden in dit wetsontwerp aanleiding tot enige opmerkingen over de huidige procedure voor rechtspraak in belastingzaken. Zij vroegen zich af, of die wel in alle opzichten voldoet aan de hedendaagse opvattingen over de positie van de justitiabele tegenover de administratieve rechter. Is het niet mogelijk en gewenst om hem in plaats van bijna uitsluitend voorwerp van ondervraging, partij in het geding te maken met de bevoegdheden die daaraan verbonden behoren te zijn? De leden die deze vraag stelden dachten hierbij b.v. aan het „recht op het laatste woord” zoals toegekend in artikel 121 van de Beroepswet (van 2 februari 1955, *Stb.* 47). Is het aanvaardbaar, dat partijen geen recht hebben een pleidooi uit te spreken? Is het ten slotte niet gewenst de procedure in belastingzaken meer te halen naar de openbaarheid, uit de besloten sfeer waartoe de wet dwingt?

Artikelen

Artikel II. Het was zeer vele leden niet duidelijk waarom in dit artikel wordt gesproken van „uitsluitend” in beroep komen bij de Tariefcommissie. Wordt hiermede bedoeld indirect tot uitdrukking te brengen, dat er geen mogelijkheid tot cassatie is? Is het niet voldoende om aan te geven, dat er een afwijking plaatsvindt van artikel 26, zodat het woord „uitsluitend” kan vervallen?

Klopt de voorgestelde wettekst overigens wel in de overgangsperiode tot 1975? Aangezien artikel I nog niet werkt in die periode, rijst immers de vraag wat de afwijking is. Of wordt met deze tekst bedoeld een thans in de wetgeving bestaande omissie weg te nemen?

Artikelen VII en VIII. Waaruit is sinds 1964 gebleken – zoals in de memorie van toelichting op twee plaatsen wordt gesteld (blz. 6, rechterkolom, midden; blz. 8, linkerkolom, bij artikel VIII) – dat de taken van de commissies van deskundigen (scheidkundigen voor resp. de tabaks- en suikeraccijns) praktisch van weinig belang zijn? Welke nieuwe ontwikkelingen – zo vroe-

gen zeer vele leden voorts – hebben zich sinds 1964 voorgedaan? De afschaffing van de bedrijfsvergunning voor de tabaksaccijns kan toch moeilijk als zodanig gelden, omdat deze maatregel al in 1964 bekend was. Is aan deze commissies advies gevraagd over hun eventuele afschaffing en, zo ja, hoe luidde dat advies? Is de Regering soms achteraf tot de conclusie gekomen, dat op dit punt in 1964 met te weinig fantasie is geopereerd?

Artikel IX: De nieuwe Tariefcommissiewet

Vele andere leden konden zich verenigen met het geheel herschrijven van de wettelijke regelingen voor de organisatie en procedure van de Tariefcommissie. Op zich zelf was het al prettig om een herziene wet als geheel voor zich te zien. Een bezwaar is dan echter, dat niet duidelijk is in hoeverre een herziening plaatsvindt, bij afwezigheid van de oude tekst. In de toelichting is hier en daar vermeld, dat het om een wijziging gaat, maar onbekend blijft of daarmee de belangrijkste punten zijn aangegeven. De oude wet van 28 juni 1935, zoals die wet thans luidt, is heel moeilijk te vinden. Deze moet bovendien gelezen worden in samenhang met een aantal uitvoeringsbesluiten, deels uit de oorlogstijd.

De vraag drong zich bij de leden, nu aan het woord, op, waarom artikel IX een wijziging van de oude wet voorstelt, die dan in feite geheel wordt herschreven, in plaats van de oude wet in te trekken en de nieuwe Tariefcommissiewet vast te stellen. Is deze werkwijze gekozen met het oog op uitvoeringsbesluiten en – zo ja – welke? Het deed deze leden, gegeven het belang van de nieuwe Tariefcommissiewet, overigens vreemd aan, dat het intitulé van het wetsontwerp – anders dan de considerans – hiervan niet gewaagt.

Artikel 2. Dezelfde leden als zojuist aan het woord stelden vast dat de Tariefcommissie thans bestaat uit 21 gewone en 20 buitengewone leden. Blijkens de toelichting op artikel 2, (blz. 8, linkerkolom) is waarschijnlijk een uitbreiding nodig. Aangezien dit wordt gekoppeld aan de invoering van de Wet op de omzetbelasting 1968 en deze invoering reeds heeft plaatsgehad, zou daaromtrent wel iets bekend kunnen zijn. Is er in de beschikbare tijd en werkkraft van de gewone en buitengewone leden geen speling meer aanwezig? In dat geval kan uitbreiding plaatshebben, als artikel 2 in werking is getreden.

Vijf jaar na de uitbreiding – zo lazen meergenoemde leden in de toelichting – wordt weer een inkrimping mogelijk. Hoe groot moet de Tariefcommissie nog zijn, wanneer zij „slechts” (memorie van toelichting, blz. 6, linksonder) over invoerrechten en enkele accijnzen zal beslissen? Haar leden zijn inmiddels voor het leven benoemd. Volgens welke regels treden zij terug? Zal de Kroon soms bij voorkeur leden benoemen, die in 1975 70 jaar worden en dientengevolge toch heengaan? Dit zou moeilijk te verenigen zijn met de bedoeling (memorie van toelichting, blz. 6, rechterkolom, 3de alinea) speciaal op de jongere leden van de belastingkamers een beroep te doen. Die moeten bovendien derhalve juist ook hun opgedane ervaring nog te nutte kunnen maken. Is het de bedoeling, dat zij ook na 1974 deel blijven uitmaken van de Tariefcommissie?

Artikel 3. Dezelfde leden hadden uit de redactie van artikel 2 begrepen dat tot de „gewone leden” ook de voorzitter en de ondervoorzitters behoren. In artikel 3, lid 1, eerste zin, is de term „gewone leden” echter gebruikt voor de overige leden, zonder voorzitter en ondervoorzitters. In het tweede lid van artikel 3, eerste zin, is „gewone leden” wederom gebruikt in deze laatste, engere, zin. In de tweede zin wordt de term eerst in de engere zin, daarna echter in de ruimere zin gebruikt. De hierna volgende derde zin zou niet nodig zijn, wanneer de term „gewone leden” intussen niet onduidelijk was geworden. Zou een betere redactie kunnen worden beproefd?

Artikel 5. In het derde lid van dit artikel wordt gesproken – zo stelden zeer vele leden vast – van „ambtenaar, werkzaam bij een der departementen van algemeen bestuur of bij een dienst of instelling, behorende tot het Ministerie van Finan-

ciën". In artikel 71 van de Wet op de rechterlijke organisatie wordt gesproken van „rijksambtenaren ressorterende onder het Departement van Financiën. Tussen beide omschrijvingen zagen genoemde leden een nuanceverschil liggen. Het gebruik van het woord „werkzaam" duidt erop, dat in het onderhavige wetsontwerp alleen wordt gedacht aan ambtenaren, die de facto werk verrichten en niet b.v. aan ambtenaren, die op grond van de wet van 17 juli 1923 (*Stb.* 364) op non-activiteit zijn gesteld. Of vallen onder de begripsomschrijving van artikel 71 van de Wet op de rechterlijke organisatie naar het oordeel van de bewindsman evenmin de vorenbedoelde op non-actieve gestelde rijksambtenaren? Zo neen, zou het dan geen aanbeveling verdienen ook in dat artikel 71 te spreken van „rijksambtenaren werkzaam bij het Departement van Financiën"?

Vele andere leden hadden in de toelichting (blz. 8, rechts-onder) gelezen, dat er weinig incompatibiliteiten zijn voorzien. In de toelichting bij artikel XI (blz. 10, linkerkolom) staat echter, dat ook ten gevolge van de in te voeren incompatibiliteiten nogal wat zittende leden zullen verdwijnen. Deze tegenstelling roept om nadere toelichting. Is hierbij misschien gedacht aan artikel 8 van de Wet op de rechterlijke organisatie? Dan gaat het hier derhalve om indirecte incompatibiliteiten, ingevoerd via de vereisten van artikel 3. Wanneer dat niet is bedoeld, rijst de vraag, waarom de gelijkstelling van gerechtshof en Tariefcommissie niet zover wordt doorgetrokken.

Artikel 9. In de toelichting (blz. 9, linkerkolom) wordt in de laatste zin gesteld – zo memoreerden zeer vele leden, hierin bijgevallen door vele andere leden –, dat de dienstverlening van het secretariaat van de Tariefcommissie aan de belastingkamer van de hoven niet noodzakelijk tot de omzetbelasting beperkt behoeft te blijven. Aan welke vormen van dienstverlening denken de bewindslieden hierbij? Zien de bewindslieden de ontwikkeling in de toekomst niet veeleer in in deze zin, dat ook aan de belastingkamers van de gerechtshoven secretariaten zullen worden ingesteld, die een belangrijk deel van het zuiver technisch werk van de raadsheren van de belastingkamers zullen overnemen? Is de huidige situatie niet eigenlijk onaanvaardbaar, waarbij deze raadsheren zelf volledig hun uitspraken opstellen en allerlei louter technisch werk verrichten, dat met evenveel vrucht door jongere hulpkrachten zou kunnen worden gedaan?

In aanvulling op deze vragen verzochten vele leden nog om nader inzicht in de feitelijke werkzaamheden die het secretariaat momenteel verricht. Wordt het niet in verregaande mate ingeschakeld bij de voorbereiding van de uitspraken? In hoeverre kan deze taakvervulling bewaard blijven bij decentralisatie over vijf hoven?

Vele andere leden wezen op de ervaring van de Tariefcommissie – medegedeeld in de memorie van toelichting (blz. 6, linksboven) – dat medeberechting door leden uit het bedrijfsleven, die speciale kennis bezitten betreffende het onderwerp in geschil, welhaast onontbeerlijk is. De belastingkamers zullen nu wel kunnen beschikken over de adviezen van het secretariaat van de Tariefcommissie, maar niet meer over de steun van deze bijzitters. Zal nog naar een aanpassing van de rechterlijke organisatie worden gestreefd om een uitbreiding van de belastingkamers met zulke deskundigen mogelijk te maken?

Verschillende leden, namens wie overigens ook de suggestie van zeer vele leden was gedaan, vestigden nog de aandacht op het apparaat dat ook aan de procureurs-generaal van de hoven ten dienste staat. Het kwam deze leden voor, dat eventueel aan deze staven toe te voegen belastingdeskundigen – bij voorbeeld op het niveau van controleur der rijksbelastingen – voorbereidend werk ten behoeve van de belastingkamers zouden kunnen verrichten. Waarschijnlijk zou hiermee ook een door deze leden gewenste bespoediging van de procedure kunnen worden bereikt.

Artikel 12. Per vergissing of ten gevolge van een drukfout spreekt het vijfde lid van „ondergetekende" waar moet staan „ondertekende".

Artikel 13. Vele andere leden uitten hun instemming met de regeling van lid 2, laatste zin, waardoor het rapport van het secretariaat aan partijen ter inzage zal worden gegeven. Zij achten deze openheid zeer gewenst.

Artikel 16. De regeling met betrekking tot de bezoldiging plaatste laatstgenoemde leden voor een aantal vraagtekens. Blijkens de toelichting (blz. 9, rechtsonder) is in de praktijk het lidmaatschap van de Tariefcommissie een nevenfunctie. In beginsel echter – zo zegt diezelfde toelichting – is het een hoofdfunctie, reden waarom deze wordt gehonoreerd overeenkomstig de vergelijkbare functies in het gerechtshof. De woorden „te Amsterdam" kunnen overigens naar de mening van de aan het woord zijnde leden wel uit de tekst verdwijnen, omdat alle hoven een gelijke salarisschaal kennen. Of lopen deze woorden vooruit op een wetswijziging ter zake? Voor de leden van de Tariefcommissie, die tot dusver vacatiegeld kregen, brengt het eerdergenoemde beginsel in ieder geval een aanzienlijke verhoging, ook wanneer zij de honorering slechts voor een kwart ontvangen. Tot die hoogte zal de vergoeding van f 17 per dag (in 1935) immers waarschijnlijk niet zijn gestegen. Gezien de hoogte van de vergoedingen is het voor een lid van het grootste belang of hij al dan niet een hoofdfunctie vervult. Blijkens lid 3 moet dat bij de benoeming of uit een nader K.B. blijken. In het algemeen echter – aldus nogmaals de toelichting – zullen het wel nevenfuncties blijven. De wet roept echter de vraag op, of een lid er nu recht op heeft voor een hoofdfunctie te worden gehonoreerd, wanneer hij werkelijk zijn volle tijd aan de Tariefcommissie gaat geven. Dit kan b.v. verdedigbaar zijn, wanneer dit lid een andere hoofdfunctie heeft verlaten. Is beroep ingevolge de wet B.A.B. denkbaar tegen een afwijzende beslissing? Hoeveel tijd moet een lid besteden aan de nevenfunctie, wil deze als zodanig erkend worden? Is dat een kwart van een werkweek, omdat hij daarnaar wordt gehonoreerd en, zo ja, hoe lang is dan die werkweek? Is het werkelijk de bedoeling – zo vroegen de aan het woord zijnde leden, hierin door vele leden bijgevallen – dat de raadsheren van hoven, die nu lid zullen worden van de Tariefcommissie, ook een kwart boven hun salaris krijgen? Zulks ligt niet voor de hand als zij die tijd mogen onttrekken aan hun werk voor het gerechtshof. Als zij die tijd extra moeten vinden, rees bij de aan het woord zijnde leden de vraag of dit wel verantwoord is.

Naar het inzicht van de aldus betogende leden ging er eigenlijk een verkeerde suggestie uit van nevenfuncties gewaardeerd op een kwart van de hoofdfunctie. Een vacatiegeld per dag heeft nog iets van evenredigheid met de inspanning in zich. Wie immers meer zittingen moet bijwonen kan bij zo'n systeem ook meer ontvangen. Bij de onderhavige functie zou dat ongeveer f 150 per dag moeten zijn. Maar als een college van nevenfunctionarissen ontstaat met misschien een enkele hoogbetaalde hoofdfunctionaris en met daarnaast nog buitengewone leden met weer andere beloningen, dan achtten de leden hier aan het woord, die zich nog niet met deze voorstellen hadden verenigd, een nadere toelichting toch wel gewenst.

Artikel XI (van het wetsontwerp), lid 1. De zojuist aan het woord zijnde leden hadden behoefte aan nadere toelichting over de situatie die ontstaat, wanneer de Tariefcommissiewet in werking treedt. Ingevolge het voorgestelde artikel is dan het lidmaatschap van de zittende leden geëindigd. Benoeming van nieuwe leden moet vervolgens plaatsvinden op basis van artikel 3. Het huidige totaal aan gewone en buitengewone leden van 21 plus 20 wordt dan maximaal 31 plus x. Voor x moet een getal groter dan 10 worden ingevuld, wil de Tariefcommissie over meer mankracht beschikken dan zij nu heeft. Van de 31 gewone leden behoeven voorts maximaal 10 niet te voldoen aan de vereisten van artikel 3, lid 1.

In verband met het bovenstaande stelden de nog steeds aan het woord zijnde vele andere leden vast dat in artikel 64 van de Wet op de rechterlijke organisatie (niet artikel 63, zoals de toelichting op blz. 8, linkerkolom zegt) de basisvereisten zijn opgesomd voor een benoeming tot raadsheer. Artikel 28, lid 2,

van de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken geeft hiernaast weer een verruiming van die eisen, echter voor een termijn, die – na verlenging – op 1 maart 1972 eindigt. Zou nu dus de Tariefcommissie nieuwe stijl worden benoemd vóór die datum, dan is een bescheiden verruiming mogelijk van de eisen, die aan herbenoeming van een aantal leden in de weg zouden staan. Blijkens de toelichting bij artikel XI moet er evenwel mee worden gerekend, dat een tamelijk groot aantal zittende leden niet zal kunnen terugkeren. Worden nu van de maximaal 31 nieuwe gewone leden 10 leden benoemd op grond van bijzondere bekwaamheid en derhalve ongeacht de vorenbedoelde nauwsluitende vereisten, dan blijven er nog altijd 21 plaatsen, die in de pessimistische visie van de bewindslieden moeilijk kunnen worden bezet, gezien het feit dat er van de 21 gewone leden van de Tariefcommissie velen niet terugkomen.

Dit alles overziende achten genoemde leden een uiteenzetting nodig over de wijze van bezetting van de Tariefcommissie nieuwe stijl. In het bijzonder zal dan ook moeten worden duidelijk gemaakt, hoe via een nieuwe Tariefcommissie een goede rechtspraak wordt verzekerd, die via aanvulling van bestaande belastingkamers bij de hoven niet mogelijk zou zijn, gegeven de hiervoren behandelde benoemingsvereisten, die voor de meeste leden van de Tariefcommissie zijn gelijk getrokken. De aan het woord zijnde leden tekenden hierbij nog aan dat ook voor de buitengewone leden van de Tariefcommissie nieuwe mensen zullen moeten worden aangetrokken. Dit wordt waarschijnlijk weer extra bemoeilijkt doordat van de 20 huidige buitengewone leden misschien wel 10 gewoon lid zullen worden. Worden slechts de 10 resterende herbenoemd, dan is nog steeds geen uitbreiding tot stand gebracht.

Artikel XI, lid 2. Dezelfde leden achten het redelijk, dat de cassatietermijn in zaken van omzetbelasting begint te lopen bij het inwerkingtreden van de Tariefcommissiewet, zulks gezien de toelichting, die onder artikel IV (blz. 7, rechterkolom) wordt gegeven. Niet duidelijk was genoemde leden evenwel wat de toelichting bij artikel XI bedoelt met het begin van die termijn krachtens K.B. Zij noemden deze mededeling, ook als hier wordt gedoeld op het K.B. van artikel XIV, onjuist en overbodig.

Deze leden stelden ten slotte de vraag wat rechtens is na een beslissing van de Tariefcommissie, die bij latere wetgeving cassabel kan worden. Is de Staatssecretaris bereid de uitvoering van die beslissing te laten rusten? Wat is de positie van de verzoeker, die in eerste instantie gelijk heeft gekregen, maar niet weet of cassatie zal volgen?

Artikel XII. Zeer vele leden vroegen zich af, of het uit een systematisch oogpunt geen aanbeveling verdient hier uitdruk-

kkelijk te vermelden, dat de Tariefcommissie voor de oude omzetbelasting de bevoegdheid tot rechtspreken behoudt.

Vele andere leden noemden het juist dat in feite aan de artikelen met betrekking tot de cassatie terugwerkende kracht is gegeven. Zij zouden het op prijs hebben gesteld als deze term ook inderdaad gebruikt was.

Artikel XIV. Uit de opzet van het wetsontwerp – zo constateerden dezelfde leden – vloeit voort, dat er bepalingen zijn, die eerst op 1 januari 1975 in werking treden. Hiernaast moet de wet zelf ook in werking treden, blijkens artikel XIV op meerdere tijdstippen. Dit zal waarschijnlijk moeten geschieden op tijdstippen die voor verschillende artikelen niet dezelfde hoeven te zijn. Hoeveel tijdstippen van inwerkingtreding zullen er ten minste moeten zijn? De aan het woord zijnde leden drongen er bij de bewindslieden op aan zich tot het volstrekt noodzakelijke te beperken om de zaak niet nodeloos ingewikkeld te maken. Huns inziens moeten dan de bepalingen van de wet in een volgorde worden gesteld, die met de volgorde van in werking treden zoveel mogelijk overeenkomt. Zij achten het voorstel, zoals het er nu uitziet, te weinig doorzichtig, ook op dit gebied.

Aldus vastgesteld 9 juni 1970.

VONDELING
 BAKKER
 KIEFT
 BROUWER
 JOEKES
 NOTENBOOM
 SCHOLTEN
 PORTHEINE
 VAN DEN BERGH
 BERG
 PEIJNENBURG
 DE GOEDE
 ANDRIESSEN
 VERLAAN
 GOUDZWAARD.